

[Krag.]

me af Lempelser, som her er angivet i § 3, kan ydes en betydende Støtte?

Jeg maa desværre tilstaa, at jeg tror det ikke. Jeg tror, at de Beløb, der her vil komme ind i den nærmest kommende Tid inden for den Periode, som denne Støtteaktion skal omfatte, vil blive ganske minimale. Jeg frygter for, at disse Bestemmelser i § 3 i Virkeligheden vil blive en Skueret, og jeg kan jo ikke nægte, at jeg i denne Forbindelse med den største Forbavselse har læst Bemærkningerne til § 3, 2det Stykke. Det siges her:

„Der kan herved bl. a. henvises til, at Banker og Sparekasser har Ret til at anvende de ved Rentensækningsloven (Lov Nr. 143 af 1. Maj 1933) indvundne Beløb efter eget Skøn; disse Institutioner har derved Mulighed for at lempe Forpligtelserne for Landbrugere, der er stillet paa lignende Maade som de i nærværende Forslag §§ 1—2 omhandlede, men som enten slet ikke eller kun delvis har Laan af den i Forslagets § 1 nævnte Art.“

Jeg er yderst forbavset over det, der staar her! Gentagende har jeg her fra Folketingets Talerstol tilladt mig at gøre opmærksom paa det saare uheldige i de Udtalelser, som den højtærede Handelsminister fremsatte paa Bankmødet i Aalborg i afvigte Sommer, hvor han gav Anvisning paa at udnytte Rentelovens Bestemmelser om Indlaansrentens Nedsættelse saaledes, at det ikke blev til Gavn for Debitorerne gennem en almindelig Rentenedsættelse, men til Gavn for Pengeinstitutterne, ved at de kunde gøre sig betalt hos dem, der var i Stand til at betale for dem, der var ude af Stand dertil. Man kunde anvende Rentenedsættelsen til at nedskrive Byrderne for de faule Debitorer — om jeg saa maa kalde dem — og saa gøre sig betalt hos dem, der var i Stand til at betale! Jeg har gentagende fremført dette, og ingen Medlemmer af den høje Regering, ej heller den højtærede Handelsminister, naar han har været til Stede, har været at formaa til at sige noget afgørende derom. Udtalelsen er saare uheldig og er blevet udnyttet saaledes, at den almindelige Rente-reduktion ikke har fundet Sted i nær alle Landets Egne. Den Politik, der var til-sigtet, er ikke blevet ført fra samtlige

Pengeinstitutters Side. Men nu faar vi her paa ny i Bemærkningerne til § 3 en direkte Angivelse til Pengeinstitutterne, ikke blot i de sønderjyske Landsdele, men i det hele Land, om at misbruge, kan jeg sige, Rentereduktionsloven paa den Maade, som det hidtil er sket fra visse af disse Pengeinstitutters Side. Jeg maa dybt beklage de Bemærkninger, som her er fremsat.

Den Betingelse, der saa stilles i Lovforslagets § 3 om, at det vedkommende Pengeinstitut, som er Kreditor, skal yde tilsvarende Lempelse til Debitor som den, der kan ydes gennem Indbetalinger til Laanekassen, gør utvivlsomt Bestemmelsen i denne Paragraf yderligere betydningsløs. Thi saa vidt mig bekendt er Flertallet af Pengeinstitutterne i de sønderjyske Landsdele næppe saaledes funderede, at de i nævneværdig Grad kan opfylde det Krav, som her er stillet til dem, hvis der overhovedet i nævneværdig Grad gaar Midler ind i Laanekassen, saa at der i det hele taget kan blive Tale om at gøre denne § 3 effektiv. Jeg frygter meget alvorligt for, at § 3, saaledes som den er udformet, vil vække Forventninger i de sønderjyske Landsdele, som er uopfyldelige, og trods alt, hvad der i øvrigt maatte blive foretaget til Støtte for det nødstedte Erhverv dernede i det genvundne Land, vil bringe Skuffelse i vide Kredse og rejse Kritik.

Jeg er ganske enig med Ministeren i, at det er uheldigt, at Statens Laanegaranti- og Tilskudsforanstaltninger til det sønderjyske Erhvervsliv administreres inden for ikke mindre end 4 Ministerier. Derved skabes der Mangel paa ensartet Behandling af tilsvarende Forhold, Mangel paa Enhed, og jeg er ganske enig i, at nært Samarbejde paa disse Omraader bør tilvejebringes. Men at lægge hele Administrationen af de sammensatte Forhold, som denne Lovgivning beskæftiger sig med, ind under et hele Landsdelen omfattende Udvalg, som over for hver enkelt Laantager skal undersøge, udregne, skønne, afgøre i Tusinder af Tilfælde, det er efter vor Opfattelse sikkert lidet heldigt, og vi frygter, at det i høj Grad vil forhale Hjelpeaktionens Gennemførelse over for de mange Tusinder, hvis Forhold skal undersøges og afgøres, og som under Forholdenes tvingende Magt daarligt eller slet ikke kan vente. Mon man ikke her